

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindelboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's Gravenhage; Dr J. W. Marnef, Rotterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr G. Meima, Groningen; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr E. Visser, Arnhem; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Broestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No. 55 — Postrekening No. 36900.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned-India f6.— per jaar.
Advertentie: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Uit de Schrift: Stigmatisatie (Gal. 6:17). — Kerk-
lijk Leven: Synode-Indrukken, III. — Perschoon. — Gen.
Synode te Groningen. — Correspondentie. — Kerkenieuw

UIT DE SCHRIFT.

Stigmatisatie.

Voorts, niemand doe mij moeite aan, want
ik draag de litteekenen des Heeren Jezus in
mijn lichaam. Galaten 6:17.

Tusschen de bedrijven door wordt op het doek
van de bioscoopzaal der moderne wereld ook ge-
projecteerd zoo'n heel enkel fragment uit den film,
die betrekking heeft op het gestigmatiseerde Duit-
sche meisje, dat dezer dagen algemeen de aandacht
trekt.

Men kent het geval. Een plattelandsmeisje ver-
toont op bepaalde tijden in haar lichaam de won-
den van den Christus in Zijn stervensgang; aan-
schouwt in uren van extase met — naar men
zegt — controleerbare nauwkeurigheid het stra-
tooneel, waarin de kruisstoel opgenomen werd op
den weg naar Golgotha; spreekt, mag men de be-
richten gelooven, in de taal van den tijd van He-
rodes en Pontius Pilatus de woorden na van wie
Christus' lijdensgang voor 20 eeuwen hebben ge-
zien; en bloedt uit vele wonden, welke ook in
Christus' lichaam zijn geslagen. En als dat lijden
maar zielen mag trekken tot Christus, dan is het
haar, zelfs zoo, nog goed te leven.

Wat zal men daarvan zeggen?

Of, heeft het ons wat te zeggen? Neen, hier
is het de plaats niet, om over wat dat meisje
ondervindt, wetenschappelijke oordeelvellingen te
zoeken of te schiften. Dit is de vraag, die op ons
afkomt, juist als wij Christus in ons leven te
allen dage moeten beleven, alsof hij bij ons is,
neen, omdat Hij bij ons is: is dat meisje een
slag in ons aangezicht, ja, dan neen? Is dat soms
niet wat groots, als daar in den kring van onze
alle-dags-aanroeping iemand komt, die in ieder
geval zoo ontzaglijk met den Christus te doen
heeft, dat zij in haar „zijn“ wordt bepaald naar
haar „zien“? Is dat niet iets, om u aan te trek-
ken, als daar iemand is, waarvan men in uw tegen-
woordigheid en in die van God, zeggen kan: „zij
dan, de vernedering van Christus als in een spiegel
aanschuwend, ja, weerkactende, afspiegelende,
wordt naar hetzelfde beeld van gedaante veran-
derd“? Ja, ge zoudt haast vanzelf aanvullen: „als
van des Heeren Geest“. Is dat meisje een illustratie
op de van God geschreven acle van onze eigen
ingebrekestelling? Als Christus zoo regeel“ in ons
leven worden kan, moeten wij dat dan ons aan-
trekken en op een of andere wijze in haar schad-
uw trachten te staan voor de poort van God?

„Als van des Heeren Geest“ schijnt U dit ge-
schied?

Maar weet het wel, dat juist d'áár de moeilik-
heid zit. Dat meisje heeft ontegenzeggelijk haar
„gedaanteverwisseling“. Paulus weet daar ook van
te spreken. Maar hij zegt, dat wij, de HEERLIJK-
HEID des Heeren (Christus) aanschouwende, naar
hetzelfde beeld van gedaante worden veranderd.
De metamorfose van den christen, o ja, daar komt
het heel erg op aan; en dat wordt in ieder geval
ook door dat plattelandsmeisje ons voorgelaten.
Maar voorts... als Paulus zegt, dat die metamor-
fose van den christen uit Christus' verhooging
moet afgeleid worden, dan zien we hier het om-
gekeerde gebeuren: het is alles een terugrijden,
tot in de metamorfose toe, op den verneder-
den Christus. „Als van des Heeren Geest“, zoo
zegt Paulus, geschiedt de gedaanteverwisseling des
christens, waarom deze te worstelen heeft. En die
Geest is de Geest des „Heeren“, d.w.z. alweder:
de Geest van den verhoogden Heiland, die
eewig jong is, altijd gezond, onsterfelijk, beschik-
ker over zijn bloeiend vleesch door zijn machti-
gen Geest. Uit dien verhoogden Christus neemt

die Geest al, wat des Geestes is en een gave
voor ons wordt. Maar hier bij het gestigmatiseerde
meisje is gebrokenheid, hier is de wunde, die kwa-
lijk riekt, hier is geen openbaring van een Hei-
land, die ons vleesch in den hemel tot een zeker
pand heeft, een pand, dat hem te allen dage uit-
drijft tot de genezing van alle kranke vleesch
der zijnen....

Ge nu met dat meisje staan in Gods tegenwoor-
digheid; beschuldig haar niet en prijs uzelf niet
en verschuil u ook niet achter een bijbeltekst; maar
luister alleen naar het openbaarde woord.
Dan zal dit, om te beginnen, het eerste zijn: dat
gij iets anders zoekt, dat u bezighoudt daar in het
vergeten dorpje in het schouwspel van een, die
in boeien ligt, alsof Golgotha nog dagelijks van
haar moest herhaald worden.

En als ge dan nog verder gaat, en tot u zelf
komt, dan weet ge het straks; hier is stigmatisatie,
hier is iemand, die de „stigmata“ (de wondteeken-
nen) van Jezus draagt in haar vleesch. Maar: nog
een ander verhaal kent stigmatisatie; want ook
Paulus zegt van zichzelf: ik draag de stigmata,
de wondteekenen van den Heere Jezus in mijn
lichaam.

Tweeërlei stigmatisatie dus; maar dan zoo, dat
we de eene naar de andere mogen beoordeelen.

Want in Paulus' stigmata weten we zeker
de aanwezigheid van Christus' heerschappij.

En stel nu tegenover Paulus' stigmatisatie die
andere. Dan vallen de tegenstellingen dadelijk op.

Paulus' litteekenen zijn geen copie van die van
den Gekruisten Koning. Wat heeft God, wat heeft
Zijn koninkrijk aan copieën? Paulus' handen zijn
niet doorboord, zijn voeten niet met bloed be-
loopen, zijn zijde is niet open, zijn taal bedwingt hij, opdat
hij spreke met verstand, dat elk hem hooren moge.
Niettemin weet hij zich in die ontstentenis van
wat op Christus' wonden uiterlijk gelijkt een ge-
stigmatiseerde van Jezus, en Jezus is daarin voor
hem de Heer, de Eigenaar van Paulus' leven. Pau-
lus' litteekenen, och, die zijn heel gewoon; hier
zit een litteeken van de geeseling, toen en toen;
ginds een litteeken van de steenworp, daar en
daar, Geeseling en steeniging, en alle andere wond
in zijn vleesch, hij heeft ze opgelopen in den dienst
van zijn Koning daar boven. Dus draagt hij Chris-
tus' stigmata anders dan wie ooit in de kerk-
geschiedenis als gestigmatiseerde te boek kwam
staan, anders dan ook dan dat meisje, dat thans
Europa van zich spreken doet.

Dat meisje kan Christus door het geloof inge-
lijd zijn, ze kan het ook niet zijn. Haar wonden
spreken haar niet zalig en bewijzen niets. Ook
een werking van wel bijzondere, maar toch natu-
urlijke zielekrachten KAN bij haar achter de wond-
teekenen liggen als verklarende oorzaak. Maar bij
Paulus is het geschonden lichaam een bewijststuk
van een overgegevenheid, die nuchter is en waakt,
van een liefdedienst, die uit Gods greep naar Paulus
als naar een uitverkoren vat te verklaren is, en
daaruit alleen. Wat het meisje heeft, kan beperkt
blijven tot het „natuurlijke“; wat Paulus heeft,
moet zonder eenigen twijfel vrucht zijn van „geest-
lijk“ levensbezit. Psychisch is de een, pneumatisch
de ander in zijn stigmatisatie. Wondergehoel, zoo
men het aldus zoo willen noemen, kan het eene
werken, maar zaligmakend geloof ligt zeker in
het andere.

Indien ik zou moeten aannemen, dat de lijdens-
weg van de gestigmatiseerde van het plattelands-
dorpje een goddelijke benedictie was, een charisma,
— indien! — dan zou zij nog maar iets hebben,
dat bij hooge uitzondering gegeven werd; want
zulke genade — stel, dat het genade was — zou,
indien ze gemeengoed in de kerk werd, de ge-
meente der uitverkorenen ontvoeren in een hoop
ellendigen, en den arbeid der kerk hun slaan in
een kruipen en wringen van gebonden in het
slop der machtelozen. Maar zie op Paulus; zie
hem werken, zie hem de afstanden van zijn wereld

overwinnen, zie hem als missionaris. Ge weet het;
de eene zet met haar stigmata het werk stop, de
ander wordt geslagen, maar loopt door; hij moet
immers nog heelmaal naar Spanje toe?

Het meisje van vandaag ziet den Christus op
weg naar Golgotha en krijgt met hem te doen.
Maar volgens de laatste berichten krijgt ze niet
minder met de heiligen te doen, die tenslotte
grootendeels legendarische personen zijn.... Dat wil
zeggen: tusschen kanoniek en apokrief leert men
bij haar het verschil vergefen; ze begint met van
Christus den lof grootelijks te doen zingen, maar
ze eindigt met den twijfel te zaaien; een twijfel,
die zeggen zal: welk verschil is er tusschen den
Christus en den held der fantasie, der legenden?
Een twijfel, die eerst verdwijnt, als men haar stig-
mata durft verklaren niet uit geestelijke, maar na-
tuurlijke zielswerkingen. Doch Paulus heeft zijn
litteekenen en zegt: ze zijn van Jezus, en die is
verhoogde Heer; en ik weet van anders iets niet
en lyd ook om geen ander dan om Hem.

Ja, dat meisje raakt u en mij toch; want ze
zegt ons, wat er met een mensch gebeuren kan,
die „sterk ziet“ op Jezus, die met hem bezig
is, als ware Hij tegenwoordig. Zij beschaamt u
en mij wel; want ook voor ons moet Jezus tegen-
woordig zijn. En wat blijkt er in ons en aan ons en
onder ons van die tegenwoordigheid; wat is er
aan van onze metamorfose?

Maar meer dan dat eene mag zij mij niet leeren.
Want uit haar illustratie lees ik niets af, wat mij
wijs maakt tot zaligheid. Paulus, het Evangelie,
God zelf, schrijve den tekst bij deze hedendaag-
sche illustratie. Dan weet ik genoeg. Met dat meisje
kom ik niet verder: het is uitzondering, waar ik
toch niet bij kan; Paulus heeft een regel, een al-
gemeenheid, die ik ook in mijn bestaan kan ver-
werven: hij werkt hard voor zijn Heiland, wiens
eigendom hij is; en dan komt het lijden vanzelf
wel, maar ook de heerlijkheid. Bij dat meisje is
mogelijk een geestelijke erotiek, die verward is;
maar in Paulus glanst het geloof, dat werkt
door de liefde; en dat geloof maakt zijn wonden
van purper, niet omdat ze Jezus' bloed imiteeren,
maar omdat ze illustreeren hoe sterk en levend
hij is: zoo sterk, dat hij zelfs den farizeër in Pau-
lus breken kon en hem maken tot een zandeling
van den Gekruiste, thans in der eeuwigheid ge-
kroond. Dat meisje heeft herhaaldelijk in verrukking
van zinnen Jezus bloedend gezien en komt niet
verder dan dat bloed. Paulus heeft eenmaal
Christus ondergaan als een verblindend licht en
een oorverdoovend geluid van oordeel, op weg naar
Damascus; en toen heeft hij, sinds dien dag, veel
kunnen lijden, omdat Christus boven het lijden
verheven was. Dat meisje houdt Christus' lijden
als overblijfsel; en wat arm is het! Maar Paulus
vervult de overblijfselen van het lijden van Christus;
en hij zingt psalmen in den nacht en maakt Phi-
lippi's kerker tot een wonderterrein op het zand-
ingsveld.

Ja, trek u het geval van dat duitse meisje maar
aan. De mensch „is“ ten deele naar dat hij „ziet“.
„Zien“ en „zijn“ staan niet los van elkander. Maar
wat in haar het gebrek is, dat is in Paulus over-
vloed. Zij, dat meisje, grijpt al maar terug naar
een verleden, dat voorbij is (het kruis); maar
Paulus werkt en lijdt smarten uit kracht van de
toekomst, die na dat verleden volgde. (Christus'
heerlijkheid en verhooging). Wat heb ik aan
Christus' lijden, als hij niet verheerlijkt is? De
stigmata van het meisje preken een moment
uit Christus' lijdensweg; maar een moment is
niets. Doch Paulus' stigmata preken Christus'
heilige geschiedenis en zijn daarin zelf een
moment, een integreerend deel. Het meisje illus-
treert de buitenzijde van de tijdelijke, Pau-
lus het geheim van de dadelijke gehoorzaam-
heid van Christus: lijden, maar met een doel en
zonder onderlating van den actieven dienst der
gehoorzaamheid.

Laat ons zien niet op het bloed alleen, Christus'
bloed is onvruchtbaar en dor, als het niet in ver-